

#CATALUNYALLIBERTAT

P6-12

El Tsunami Democràtic inunda el Camp Nou

CLÀSSIC · El Tsunami mobilitza milers de persones per fer sentir la demanda de diàleg a l'Estat

BALANÇ · El moviment valora en positiu l'acció i reconeix que no es va poder fer tot allò previst

ALDARULLS · La jornada acaba amb enfrontaments a l'exterior del Camp Nou

Aficionats mostren les pancartes repartides pel Tsunami Democràtic demanant diàleg a l'Estat a l'inici del partit ■ EFE

Ramoncita JOIERS
des de 1894

TARRAGONA · Sant Agustí, 21 · Tel. 977 249 743
TORTOSA · D'en Carbó, 14 · Tel. 977 44 16 62 · Cervantes, 10 · Tel. 977 44 44 90

L'ESPORTIU

Un clàssic sense gols i poc futbol

El Barça i el Madrid empaten a zero en un partit estrany que deixa la lliga com estava, amb els blaugrana líders

Uñó
Claudi Uñó
Mestre pastisser

La Riera, 84-86
08301 Mataró (BCN)
Tel. 93 755 24 40
info@pastisseriauno.com
www.pastisseriauno.com

Ampli assortiment de torrons

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

HERMES COMUNICACIONS SA

President: Joaquim Vidal i Perpinyà.
Consell d'Administració: Lúcia Vidal i Juventench (vicepresidenta), Eduard Vidal i Juventench, Esteve Colomer i Font i Joan Vall i Clara.
Consell de lectors: Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Direcció Executiva: Joan Vall i Clara (conseller delegat), Xevi Xirgo (Informació General), Emili Gispert (Informació Esportiva i local), Toni Muñoz (Serveis), Josep Madrenas (Webs i Sistemes), Albert París (Comunicació), Miquel Fuentes (Administració i RH), Lluís Cama (Producció) i Ricard Forcat.

Keep calm

Emili Gispert

Victòria abans de començar

La convocatòria de Tsunami Democràtic ja havia triomfat abans de la mobilització d'ahir. Havia guanyat per golejada sense baixar de l'autocar. Què dic, sense baixar de l'autocar; abans de pujar-hi. La victòria es comença a forjar el mateix dia que Javier Tebas, president de la Lliga de Futbol Professional, exdirigent de Fuerza Nueva i admirador declarat de VOX, pressiona i aconsegueix que s'ajorni el clàssic, que s'havia de jugar el 26 d'octubre. D'aleshores ençà, la repercussió mediàtica de la preparació de la protesta ha estat tan important com la mateixa protesta. De fet, ho ha estat més. Mai com ahir la prèvia d'un partit o d'una manifestació havien estat tan transcendents. Malgrat que no va acabar de complir tots els seus objectius durant el partit, Tsunami va tornar a demostrar una capacitat de mobilització i d'organització que supera les previsions d'un Estat que ho ha fiat tot a l'amenaça i a la repressió. Els "molt eficaços" serveis

La lliga continua i avui ja es juga un altre partit, menys mediàtic però més important, al Tribunal de Justícia de la Unió Europea

d'intel·ligència i d'informació, el CNI que brandava el ministre Grande-Marska fa dos mesos per assegurar que sabrien qui hi ha darrere el moviment, per dur-los a la presó, és clar, no han aturat la tercera onada de protestes després de la sentència del Suprem. Perquè ja està bé que Sánchez s'hagi dignat a trucar Torra i que el tò bèl·lic preelectoral es rebaixi a mesura que s'albira una possible investidura, però les 2.510 víctimes causades per la repressió de l'Estat a l'independentisme català des del tardor del 2017 hi són, com ens mostrava Òmnium Cultural. La pacífica exhibició de les més de 100.000 cartolines amb la inscripció "Spain, Sit and Talk! Drets. Llibertat. Autodeterminació" no hauria requerit el desplegament policial sense precedents que va fortificar el Camp Nou, però al capdavant també va col·laborar a donar rellevància a l'esdeveniment. El clàssic és història, però la lliga continua i avui ja es juga un altre partit, menys mediàtic però més important, al Tribunal de Justícia de la Unió Europea. Hi estarem atents.

La vinyeta

Fer

Vuits i nous

Manuel Cuyàs

Setze més un

El president "en funcions" (no està sempre "en funcions", un president?) Pedro Sánchez ja ha acabat la ronda de trucades telefòniques que ha hagut de fer als disset presidents de les comunitats autònomes espanyoles perquè no fos dit que l'única trucada que li interessava fer era a Quim Torra, president de Catalunya, que és amb qui té el conflicte gros. De debò que el té amb ell? Coneixent Quim Torra, que és afable i no crida mai, suposo que la conversa telefònica més pacífica ha d'haver estat la que Sánchez ha mantingut amb ell. No vull ni pensar que li deuen haver dit els presidents que militen en el PP. Encara menys els que són del PSOE, els del seu propi partit. Els uns i els altres no volen sentir ni parlar d'una entesa amb Torra ni, la majoria, d'un pacte amb ERC com el que s'està gestant un dia a Madrid, un altre dia a Barcelona. Entre els presidents que s'han posat al telèfon hi deu haver, és clar, Javier Lambán, d'Aragó i del PSOE. Aquest home és tremend, espectacular. No solament retreu furiosament a Sánchez els contactes amb els independentis-

Després de les trucades, Sánchez vol reunir els presidents

tes catalans sinó que basa tota la seva obra de govern en l'espoli del Museu de Lleida. El seu objectiu, la seva raó de ser, és que el Museu de Lleida ingressi als llocs de la Franja les obres principalment d'origen romànic que durant anys aquest museu ha custodiat. De moment, els jutges aragonesos han anat donant la raó al president i als bisbes i capellans que fan cor amb ell. Jo ho entenc. Tu ets jutge, posem, de Barbastro. Ciutat provincial. I provinciana. Vols a la tarda anar a prendre un cafè a la plaça perquè no hi ha res més per fer. ¿Com el pots prendre sense ser esbroncat si al matí no

has sentenciat que les obres de Lleida han d'anar al Museu de Barbastro? Les monges de Sixena abandonen el convent. Diuen que des que hi han retornat les obres dipositades a Lleida no es poden dedicar a la vida contemplativa. Quan Lambán va veure a Sixena les obres restituïdes es va disgustar per la manera que Lleida les havia conservades. El senyor Lambán no va a museus, el senyor Lambán es pensa que una taula romànica ha de ser de fòrmica. De Lambans, Espanya n'és plena. No tots són Ximo Puig o Francina Armengol. L'obsessió, Catalunya. Després de les trucades, Sánchez ha anunciat que convocarà tots els presidents a una reunió. La història es repeteix. Torra no hi assistirà reclamant un tracte diferenciat, com si ho veiés. Si hi anés, encara hauria de defensar Sánchez de les invectives de tots els altres, encara Sánchez s'hi hauria de refugiar. "Problema català"? Volen dir que més aviat el problema no és intern espanyol? "Primer que s'entenguin els catalans entre ells", havia recomanat Sánchez. Que apliqui el consell entre els setze que no són Torra.

EL PUNT AVUI+

Edita: Hermes Comunicacions SA
http://www.elpuntavui.cat
972 18 64 00
Güell, 68. 17005. Girona

Director: Xevi Xirgo i Teixidor. Vicedirectors: Emili Gispert i Toni Muñoz. Directors adjunts: Joan Rueda, Miquel Riera, Xevi Sala i Ferran Espada.

Caps de secció: Toni Brosa (Opinió), Carles Sabaté i David Brugué (Nacional), Anna Puig i Jordi Nadal (Comarques Gironines), Pilar Esteban (Europa-Món), Jaume Vidal i Xavier Castillón (Cultura), Montse Martínez (Apunts), Pere Gorgoll (Neocronològiques), Marcela Topor (Catalonia Today), Manel Lladó (Fotografia), Jordi Molins (Disseny), Quim Puigvert (Llengua), Jaume Batchellí (Producció) i Antoni Dalmáu (Tancament).

Conseller delegat: Joan Vall i Clara.

Direcció Comercial: Eva Negre i Maria Àngels Taulats (El Punt Avui), Eduard Villacé (Agències), Josep Sánchez (L'Esportiu) i Elsa Romero. Webs i Sistemes: Josep Madrenas (director), Joan Sarola (Sistemes) i Ramon Buch (Disseny). Recursos Humans: Miquel Fuentes. Administració: Carme Bosch. Producció i Logística: Lluís Cama.

Accedeix als continguts del web

Podràs gaudir per un dia dels avantatges del web amb aquest codi QR o entrant a <http://epa.cat/c/n5gsw6>

A la tres

Miquel Riera / mriera@elpuntavui.cat

Protesta democràtica

Malgrat els auguris catastrofistes de la caverna mediàtica, la protesta del Tsunami Democràtic, dins i fora del camp del Barça, va transcórrer ahir amb la normalitat democràtica d'un país democràtic com és Catalunya.

Protesta a fora del camp, amb milers de persones cridant consignes i demanant "seure i dialogar" a l'Estat espanyol, en una manifestació cívica com moltes de les que s'han fet els últims anys en aquest país. "Seure i dialogar", el famós *Spain, sit and talk*, que el Tsunami Democràtic va popularitzar els dies de la protesta per la sentència de l'1-O i que ahir va ser el gran eslògan del dia. Sense oblidar els crits a favor de la llibertat –que fort continuar demanant llibertat a finals del 2019!– i per l'alliberament dels presos polítics.

I protesta democràtica i cívica dins del Camp Nou, com era previsible, mal-

“El Tsunami ha complert. El Camp Nou de blau i el partit jugant-se. I el missatge ‘Spain sit and talk’ ben fixat

grat els intents d'alguns guardes de seguretat del Barça de requisar les pancartes blaves de *Spain, sit and talk* –sempre n'hi ha que neixen estrellats o pitjor–. Però l'important de tot plegat ha estat la prèvia d'aquests últims dies. Com va expressar perfectament el Tsunami Democràtic en un missatge pocs moments abans del partit, han

estat "setmanes d'atenció mediàtica i internacional, setmanes fixant el missatge *Spain, sit and talk* i setmanes deixant en evidència que per més sobreactuació mediàtica, policial i judicial que hi hagi, la gent és imparable". Res a afegir-hi. Més clar l'aigua.

Dit això, no comparteixo la decepció d'alguns ahir al vespre, que van considerar que tot plegat havia estat poca cosa. Potser s'haurien estimat més una invasió de camp i la suspensió del partit; però, en tot cas, el Tsunami sempre ha mantingut que volia que el partit es jugués. Les desenes de rumors sense fonament, que han fet córrer tota mena de falòrnies sobre el que passaria, són les que potser havien creat aquestes falses expectatives; però el Tsunami Democràtic va complir ahir. Potser l'onada no va arribar a l'altra banda de món, però sí que va colpejar ben fort tot l'Estat, on també convé fer-se sentir. Encara.

De reüll

Anna Balcells

Temps digital

Torno als anys setanta amb la interessant entrevista de Lluís Llorca a l'escriptor lleidatà Josep Vallverdú, a qui la Generalitat acaba de concedir la Medalla d'Or. Vallverdú, "pare del Rovelló", és un nom mític per a la generació que vam créixer amb les novel·les de La Galera, el *Cavall Fort*, el *Tintín* (ja amb els renechs del capità Haddock en català) i, també, amb les aventures de *Los Cinco* i *Los Siete Secretos*, d'Enid Blyton. Recordo especialment del nostre autor un dels títols que ell mateix cita a l'entrevista, *Bernat i els bandolers* –amb

Vallverdú reconeix que ara li costaria escriure per a nens i joves

il·lustracions del gran Lluçia Navarro, si no m'equivoco–, un llibre que vam descobrir a classe en aquells temps de l'EGB. M'ha fet somriure el moment en què Vallverdú confessa la dificultat que tindria ara per escriure literatura infantil i juvenil. "Els nanos tenen altres interessos. No puc

escriure d'un nen que es fica dins d'un ordinador", explica. Els pares amb fills adolescents saben bé de què parla, de les batalles perdudes contra mòbils i altres poderosos reclams. Una preocupació que comentava no fa gaire amb la bibliotecària Anna Soler, experta en aquestes coses i que m'insistia sobre la importància de despertar l'interès per la lectura ja des de l'edat més tendra. Com Vallverdú, jo tampoc sé com serà el futur món digital. L'únic que voldria és que els nens i nenes de demà continuessin vibrant amb la literatura, amb les històries que s'escriuran per al seu nou temps.

Les cares de la notícia

CREADOR DE L'UNIVERS DE 'STAR WARS'

George Lucas

Més enllà de les estrelles

Poc ens imaginàvem quan van estrenar *La Guerra de les Galàxies* que el projecte de George Lucas de fer una producció de tres trilogies reeixiria finalment. Demà s'estrena el darrer film de la darrera trilogia. A Lucas li devem la creació de l'univers fantàstic més influent de la contemporaneïtat.

ALT REPRESENTANT DE LA UNIÓ EUROPEA

Josep Borrell

Estirada d'orelles

La Comissió Europea s'ha hagut de desmarcar explícitament de la penúltima desbarrada de l'exministre espanyol d'Exteriors, que va voler embrutar la independència de la justícia belga després que decidís ajornar l'euroordre d'extradició de Puigdemont, Comín i Puig.

CONSELLER DE TREBALL, AFERS SOCIALS I FAMÍLIES

Chakir El Homrani

Defensa dels vulnerables

La nova proposta de conveni que Generalitat, ajuntaments, Taula del Tercer Sector i l'Aliança Contra la Pobresa Energètica fan a les companyies elèctriques i de gas inclou la condonació del deute a les famílies més vulnerables que no poden pagar els rebuts bàsics de llum i gas.

EDITORIAL

Jornada de (poc) futbol i reivindicació

■ L'expectació generada per la convocatòria del Tsunami Democràtic amb motiu de la disputa al Camp Nou del partit entre el Barça i el Madrid es va materialitzar ahir en una acció reivindicativa multitudinària. L'esperit constructiu i pacífic de la mobilització del Tsunami, que va repartir instruccions amb consignes de no-violència entre els milers de manifestants, va fer inicialment compatible la reivindicació amb una gran vetllada futbolística com és un clàssic, tot i la falta de gols i el joc escadusser. El Tsunami va posar l'èmfasi a garantir que el partit es pogués disputar amb garanties i se'n va sortir.

La concentració de manifestants a l'entorn de l'estadi i el clam a les grades amb els cartells de 'Spain, sit and talk' i crits d'independència van aprofitar l'atenció mediàtica planetària que genera un Barça-Madrid per enviar un missatge nítid i rotund al món: que a Catalunya existeix un conflicte polític amb l'Estat espanyol que no es pot amagar amb una falsa normalitat i que requereix diàleg i una solució democràtica. Però que a Catalunya no hi ha un problema de confrontació civil, com ho demostra el fet que un clàssic de màxima rivalitat es pugui disputar sense tensió social. Malgrat això, cal lamentar alguns incidents a l'exterior durant el partit aliens a la iniciativa del Tsunami, i enfrontaments amb la policia que van dificultar i posar en perill la multitudinària evacuació del Camp Nou. La jornada va ser complexa i hauria estat positiu que el FC Barcelona hagués acordat amb el Tsunami la visualització de la reivindicació al Camp Nou. Però malgrat l'excés de zel dels vigilants als accessos requisant material reivindicatiu, finalment es va trobar l'equilibri entre els interessos del club i la lliure expressió de la gent.

Tal dia com avui fa...

1 any

Primer pas

S'obre camí la trobada entre els governs de Sánchez i Torra el 21-D. Calvo es reuneix amb Artadi i Aragonès per preparar una cimera amb els presidents.

10 anys

Un ple històric

El Parlament celebra un ple històric, perquè admet la iniciativa legislativa popular que insta a la supressió de les curses de toros.

20 anys

Sense coalició

El PSC rebutja la condició d'ERC per anar en coalició al Senat de disposar d'un senador per cada una de les quatre circumscipcions.

Full de ruta

David Brugué

De ridícul en ridícul

Hi ha personatges que, per anys que passin, no deixen de sorprendre. No pas positivament. Reconec que mai he entès la trajectòria de Josep Borrell. Ni la seva resistència. Un home de 72 anys, que ha passat per tots els càrrecs que ha pogut des dels anys vuitanta i que segueix a la primera línia sense que, al meu parer, hagi fet cap altre mèrit que provocar, pixar fora de test i enterbolir tot allò que toca. A determinades edats deu arribar un punt en què tot t'és igual, que vas a la teva. I això és el que està fent Borrell des de fa temps. Dir el que li surt de la barretina, quedar-se tan ample i provocar problemes. No es tracta de recordar el lamentable episodi de l'assassinat dels nadius americans ni qualsevol de les altres sortides de to. Quedant-nos amb l'última n'hi ha prou. Quan abans d'ahir va carregar contra la justícia belga –sobre la qual no té cap mena de competència– i va acusar-la de donar aixopluc a etarres. La raó? No fan el

Tan gran ha estat el ridícul de Borrell criticant la justícia belga que fins i tot la Comissió Europea, on treballa, s'ha desentès de les seves opinions

que ell voldria que fessin amb Carles Puigdemont. Tant és ridícul el que diu que ahir fins i tot la Comissió Europea es va desmarcar del que pensa, tot i que ell n'és l'alt representant per la Política Exterior comunitària. Un cop més, a Borrell li passa el que li sol passar: que ni els seus el suporten. A Bèlgica ahir no eren precisament fans de l'exministre espanyol, i ell, en lloc d'intentar solucionar l'error, mantenia l'actitud fatxenda i deia que la pedagogia, ell, la farà amb els nets.

Borrell hauria d'entendre que ara ocupa un càrrec d'alta responsabilitat. Que el PSOE el va col·locar allà per treure-se'l de sobre. I que ser representant de la Comissió Europea no és un altaveu per fer campanya per Societat Civil Catalana. Que la cosa va diferent, i que potser no hi sigui a temps de veure-ho, però quan un poble s'entossudeix en una cosa, se'n sol sortir. Això sí, si no es viu en un estat autoritari i repressiu. A veure avui què diu amb la sentència del TJUE sobre la immunitat d'Oriol Junqueras.

Tribuna

David Murillo Bonvehí. Sociòleg i professor d'Esade

'Brexit': dues tasses

La història es repeteix. I, per als sorpresos amb el resultat del referèndum del *Brexit*, ja es comença a formar quelcom similar a una tendència. Mirem les dades i comparem-les amb resultats anteriors. Un 92% dels que van votar per deixar la UE l'any 2016 i van votar conservador en les eleccions del 2017 han tornat a fer-ho. Algunes lliçons semblen clares. La primera és la divisió geogràfica i per edats del vot. Escòcia sobiranista. Irlanda del Nord sobiranista o unionista. Gal·les, Londres i nord d'Anglaterra majoritàriament laborista. L'Anglaterra rural vota conservador. Si anem per edats, en el conjunt del Regne Unit el trencament encara és més clar. En la franja de 14-24 anys, el 19% va votar Johnson envers el 57% que va votar Corbyn. En l'altre extrem, per als majors de 65, el resultat s'inverteix: 62% per als conservadors, 18% per als laboristes. *Brexit redux*.

COM JA VA PASSAR L'ANY 2016, els més grans del país empenyen els més joves cap al precipici del *Brexit*. Seria un nou

exemple de tirania generacional que recorda el crit de Greta Thunberg: vosaltres contamineu que nosaltres ja heretarem el món embrutit que ens deixeu.

CURIOSAMENT, però, els que qüestionaven la idoneïtat dels referèndums no al·cen la veu per qüestionar la democràcia britànica. I és que la malaltia és coneguda. Va passar l'any 2016 amb la victòria de Trump i, si alguna revolució al Partit Demòcrata no ho impedeix, pot tornar a passar en les properes eleccions als Estats Units amb una nova i possible victòria dels republicans. Es tracta de prémer molt fort els punys, tancar els ulls i pensar que la realitat que tenim al davant desapareixerà per art de màgia. Què dir de la reacció de l'Estat espanyol davant de l'independentisme. La diferència: aquí, en comptes de màgia, l'art porta per nom Lesmes, Llarena o Marchena. Petits detalls sense importància.

LA DEMOCRÀCIA LIBERAL té molts problemes però el principal és el de no con-

frontar de manera oberta els problemes que preocupen els ciutadans. Per això no es pot amagar el cap sota l'ala ni conformar-nos a etiquetar el poble sota aquest calaix de sastre reconvertit en insult que anomenem populismes. I és que el marc del malestar és ampli i compartit: el de la desigualtat, el de l'elusió fiscal, el de l'abús de poder, el de la corrupció, el de la confluència dels diferents poders per tal d'evitar que el seu poder sigui qüestionat, el de la desprotecció dels estrats més febles de la nostra societat.

TOT PLEGAT ESCRIT en un país en què, ai, ara fa un any el Tribunal Suprem paraitzava la sentència que obligava els bancs a pagar les despeses de constitució de les hipoteques per l'elevat cost que suposava als bancs: 4.000 milions. Una tonada familiar que recorda la necessitat dels polítics d'escoltar la gent i no mirar cap a una altra banda. I, com en el cas del *Brexit*, per part de la gent, la de recordar als polítics que si no escolten el vot de protesta, potser n'hi hauran de donar dues tasses.

El lector escriu

Les cartes adreçades a la Bústia han de portar les dades personals dels seus autors: nom, cognoms, adreça, número de telèfon i número de carnet d'identitat o passaport. Així mateix, cal que no superin els mil caràcters d'extensió. El Punt Avui es reserva el dret de publicar-les i escurçar-les. No es publicaran cartes signades amb pseudònim o amb inicials. Els textos s'han d'adreçar a bustia-catalunya@elpuntavui.cat

Aixequem la mirada

■ Realment el mòbil ens facilita les nostres vides o ens crea una dependència nociu per a la nostra salut? El mòbil se'ns presenta com un agitador de les nostres tasques, i realment crec que sí que ho fa. És més senzill obrir Google Maps amb un simple clic que buscar la teva ubicació en un mapa. Fins a aquest punt, crec que estarem tots d'acord en el rol facilitador que té aquest. El problema ve quan això es converteix en una addicció. Fixa't en el teu voltant, gairebé tothom està submergit en el seu telèfon mòbil amb el cap baix. Aixequem la mirada. Aquest aparell està molt bé com a eina facilitadora, però no deixem que coaccioni o alteri les nostres vides.

PAULA LEIVA GALIANO
Badalona (Barcelonès)

Pessebre a Barcelona: tradició i art contemporani

■ Com no podia ser d'una altra manera, aquest any el pessebre de la plaça Sant Jaume de Barcelona també ha estat objecte de polèmica. L'obra de Paula Bosch ha estat l'escollida per decorar l'espai públic de la ciutat. Les principals crítiques que ha rebut giren entorn de la suposada mala conceptualització d'una tradició com és el pessebre. M'agradaria fer una crida a obrir la ment pel que fa a aquest tipus d'escenificació, ja que considero que la problemàtica rau en què espera la gent cada any d'aquesta representació. L'objectiu no és mostrar un pessebre tradicional –per a això existeixen els pessebristes–. L'objectiu és crear un projecte artístic per buscar una conjunció entre tradició i art contemporani. I si com a pe-

ça d'art, remou l'espectador –sigui cap a bé o cap a mal–, la Paula es podrà sentir orgullosa de la peça que ha creat.

PAULA RODRÍGUEZ
Barcelona

Des de la distància...

■ En la situació que esteu, privades i privats injustament de llibertat, qui negarà que sou presos polítics? Ho sou tant com els membres del govern, la presidenta del Parlament i els líders civils que fa més de dos anys que estan tancats en unes presons on ni ells ni vosaltres no hauríeu d'haver entrat mai.

Des de la distància física vull expressar-vos el meu suport, solidaritat i admiració. I no soc pas l'únic, ni de bon tros. Teniu no poques companyes i companys que, sense por de sortir als carrers i plantar-se davant les feres uniformades, fan sentir els seus clams de llibertat per tots els presos polítics i exi-

liats. Acompanyats de vius i incansables cants d'independència.

La vostra lluita no és ende-bades. Tot el contrari: sou la força necessària i el nou impuls de vertader canvi regenerador que demana la nostra nació. Gràcies a la vostra determinació i coratge, el llarg i dur camí cap a la independència està més a prop de la fi. Una fi de la qual només pot emergir la República Catalana Independent.

D'aquest present fosc, difícil i conflictiu per tanta repressió, persecució, càstig, venjança i violència contra el nostre poble (i vosaltres prou ho patiu cruament i injusta a la vostra pell), qui pot dubtar que passarem al futur de la nostra llibertat nacional emparada dins d'un estat propi i posarem fi d'una vegada a tanta iniquitat? Segur que intuïu que per a Catalunya no hi ha sinó aquest demà.

JOSEP SABATER I RODRÍGUEZ
Canadà

La frase del dia

“L'independentisme està emparentat amb les ideologies que han provocat les mortaldats més grans de la història”

Isabel Díaz Ayuso, PRESIDENTA DE LA COMUNITAT DE MADRID

Tribuna

Rafael de Ribot. Periodista i professor de la Facultat de Comunicació Blanquerna (URL)

Més o millor?

Les famílies catalanes suporten una pressió fiscal per sobre de la mitjana espanyola i reben prestacions que estan per sota. L'afirmació la sostenen els autors de l'estudi que porta per títol *L'economia catalana al segle XXI. Balanç (2000-2017) i perspectives (2030)*, de la Cambra de Comerç de Barcelona. De fet, Catalunya és la comunitat autònoma amb una pressió impositiva més gran, segons l'Índex Autonòmic de Competitivitat Fiscal. I això afecta totes les rendes, però sobretot les més baixes. Segons un informe del Registre d'Assessors Fiscals del Consell General d'Economistes, els catalans més pobres són els que paguen més impostos de tot Espanya, mentre que els madrilenys són els que menys paguen, sigui quina sigui la seva renda. I això sembla que seguirà sent així.

EL CONSELLER D'ECONOMIA de la Generalitat, Pere Aragonès, ha presentat aquesta setmana un acord amb el grup dels comuns al Parlament, en el capítol d'ingressos dels pressupostos de la Generalitat per l'any que ve. Tot i que s'ha anunciat que es rebaixarà l'IRPF als contribuents amb menys ingressos, els que cobren fins a 30.000 euros l'any continuaran sent els que més paguen de tot l'Estat. Paral·lelament, s'ha anunciat un increment per als que declaren ingressar més de 90.000 euros, així com un augment de l'impost de successions i la creació de noves taxes mediambientals. L'objectiu és augmentar en més de 170 milions els ingressos de la Generalitat el primer any i fins a 540 milions anuals quan la reforma es consolidi.

PRIORITZAR LA NEGOCIACIÓ DELS INGRESSOS té una lògica política: tot fa pensar que era més fàcil arribar a un acord en aquest capítol que en el de les despeses. I això ha estat possible gràcies al fet que existeix una coartada social: hi ha una

àmplia coincidència que dotar de més recursos les administracions és sempre bo. Haver aconseguit aquest estat d'opinió és un èxit per a la política equiparable al poc control que es fa sobre l'ús dels diners públics. S'ha posat el focus en els diners robats pels corruptes, no hi ha dubte que cal seguir perseguint els que roben i els que defrauden. Però no hem pres prou consciència que cal controlar l'ús eficient dels nostres diners per part de les administracions. Posar-los al servei de causes polítiques és també corrupció, com ha sentenciat el tribunal que ha jutjat el cas del ERO d'Andalusia. I malbaratar-los, també.

LA VORACITAT D'UN MODEL en clara fugida cap endavant posa al mateix nivell moral la idea del màxim benefici com a objectius de les empreses i el dels pressupostos infinitament expansius de les administracions, perquè en tots dos ca-

“Els pressupostos s'estan convertint en un instrument de gestió política i de propaganda i estan perdent la seva funció de pauta de gestió i la credibilitat”

sos és la manera que tenen les grans estructures de consolidar el seu poder. Per això uns pensen que sempre han de guanyar més diners i els altres, que mai en disposen de prou. Ho demostra un dèficit públic descontrolat, sempre que deixem en mans dels polítics la responsabilitat de posar-li fre. La capacitat de gestionar adequadament no té una relació directa amb la quantitat dels recursos de què es disposa ni les fonts de finançament públic són les úniques amb capacitat d'impuls i de transformació.

EL PACTE SOCIAL a favor d'una redistribució de la riquesa que sustenta el nostre model fiscal està acceptat tant perquè és just com perquè té límits. Estaríem disposats a assumir-lo si no fos així? Les aportacions al fons comú que són els recursos públics en funció dels ingressos també funciona a partir d'una relació de proporcionalitat que, en tot cas, no pot acabar justificant la confiscació de bens i recursos sota la màxima que ha de ser qui més té el que més pagui. Tornem a percebre la necessitat d'establir un topall acceptable, com s'ha reclamat que s'estableixi en el cas de les aportacions que fan les comunitats autònomes al sistema de solidaritat interterritorial.

PER BÉ I PER MAL, els pressupostos s'estan convertint en un instrument de gestió política i de propaganda i estan perdent la seva funció de pauta de gestió i la credibilitat. Només cal comprovar la distància que hi ha entre els comptes que s'aproven –cosa que no passa a Catalunya des del 2017– i els que s'acaben executant. En el millor dels casos, les previsions no es compleixen i massa sovint els compromisos no es respecten. I quan aquest comportament és sistemàtic, el problema passa a ser sistemàtic, agreujat per la complicitat dels indiferents.

De set en set

Sara Muñoz

Que no cessi la pressió

Les xarxes socials bullen aquests dies arran de l'anunci del pacte entre el govern català i els Comuns que implica noves mesures fiscals. Cada cop que se'n parla, d'apujar i abaixar impostos, emergeixen opinions per a tots els gustos, expressades en funció, sovint, de com a cadascú li esquitxen les noves mesures. Personalment, soc incapaç de considerar-me competent en matèria fiscal tot i que en aquest país, de cop, els grans experts en números surten de sota les pedres. El que sí que sé és que cada cop que les polítiques fiscals es treuen del calaix, i mentre

Cada cop que les polítiques fiscals surten del calaix, hi ha un col·lectiu que no apareix

ens perdem en el debat per etiquetar cada capa social, hi ha un col·lectiu que no apareix ni rebuscant en la lletra petita. Són aquells que sortosament no han de demanar permís per anar al supermercat però que el dia 20 ja estan suplicant que arribi el final de mes per veure ingressada la nòmina. Els que, per exemple, es veuen obligats a compartir pis o a tornar amb els pares perquè ni fent malabars amb els ingressos poden pagar un lloguer. La premissa que qui més té ha de pagar més haurà de sortir a tots els manuals polítics si de debò els partits creuen en la justícia social, però amb això no n'hi ha prou. La bona gestió del que es recapta és tant o més important que l'import recaptat. I que la gestió comporti millores en la vida de tots els ciutadans és una obligació de tothom que cobra de les arques públiques. Tant de bo la pressió social no afluïxi quan sigui el moment de repartir els diners recollits.

Sísif

Jordi Soler

Nacional

El tribunal de la UE resol sobre el cas de Junqueras

Ha d'aclarir avui si el líder d'ERC tenia la immunitat en ser escollit europarlamentari

Proposta d'acord contra la pobresa energètica

La Generalitat i les entitats volen que les companyies assumeixin el 60% del deute

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

El gol el marca e

A MITGES • El clam de diàleg es fa ben visible durant el partit però la protesta no enlluerna **AVORTAT** • L'organització argumenta que la policia va evitar una acció sorpresa **INCIDENTS** • Càrregues policials i barricades a l'entorn del camp

Xavi Aguilar
BARCELONA

Sense futbol ni gols en el Barça-Madrid, el Tsunami Democràtic va guanyar el clàssic, però pels pèls. Després de gairebé dos mesos d'especulacions, l'acció reivindicativa de la plataforma independentista va complir l'expedient i prou. Pancartes gegants, cartells, crits i algunes pilotes van visibilitzar la protesta, però poca cosa més. Victòria per 1-0 i gràcies; mentrestant, aldarulls com els que van provocar la suspensió del matx a l'octubre tornaven a la ciutat, encara amb la pilota en joc.

S'havia parlat i escrit tant sobre què passaria durant el clàssic que, acabat el partit, era inevitable pensar que el globus, inflat per la mobilització popular amb les accions a l'aeroport i l'AP-7, havia punxat. Dues grans pancartes reclamant llibertat i que Espanya segueix i dialogui es van fer ben visibles poc abans de l'inici del partit. La realització televisiva ni les va esquivar ni s'hi va recrear, de manera que el missatge va arribar clar i rotund als 560 milions d'espectadors potencials que tenia el clàssic. Però el crit de *Sit and talk* no va arrelar i va faltar alguna cosa més. Amb tot, el Tsunami Democràtic es va mostrar satisfet perquè considera que ha "assolit amb èxit" objectius com ara "acaparar el focus me-

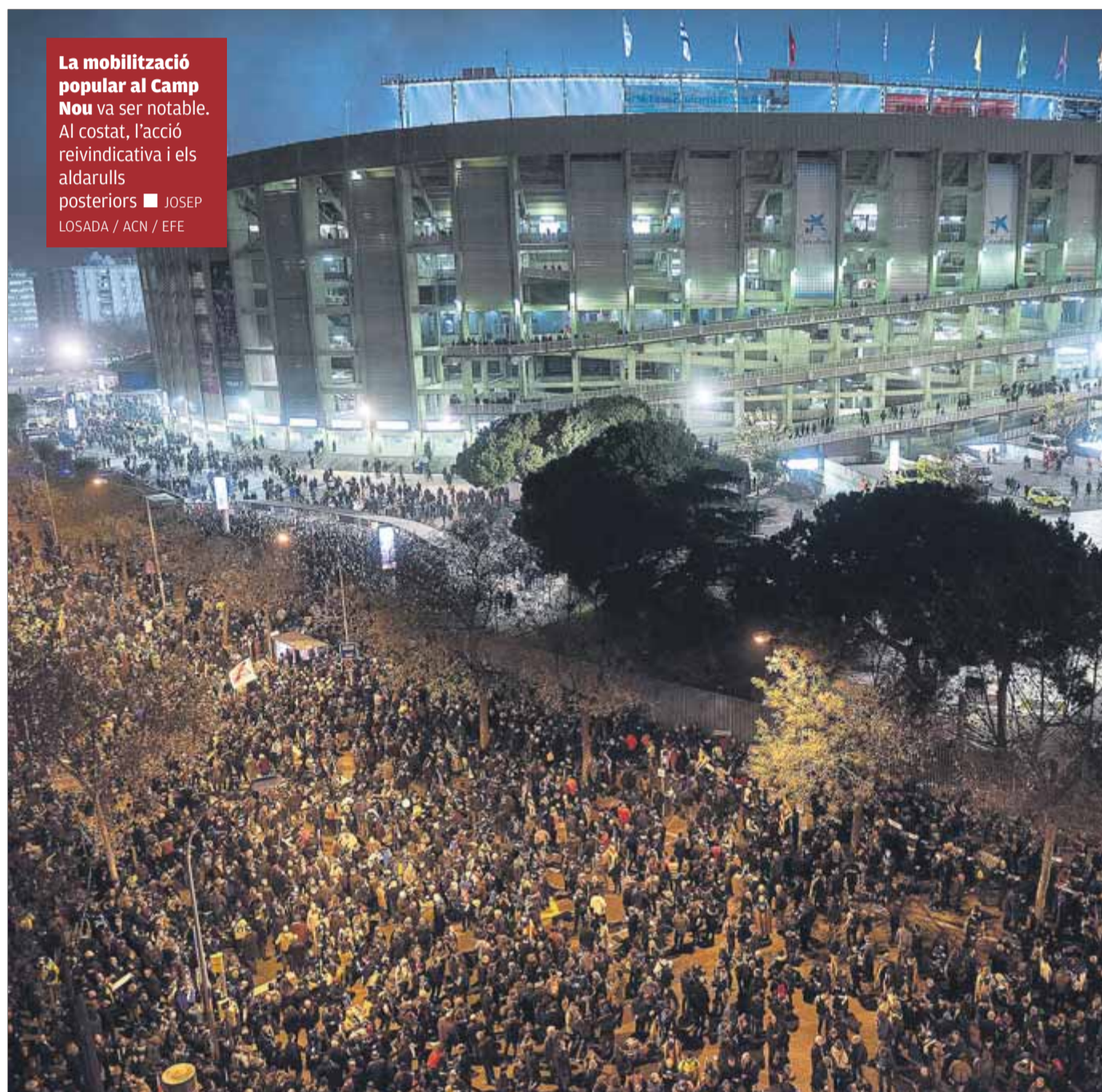
diàtic", fixar el lema *Spain, sit and talk* i "fer-lo veure i sentir a tot el món", a més d'haver "deixat en evidència l'Estat".

En el mateix comunicat, però, el moviment també admetia que aquests objectius estaven reforçats amb "una gran acció que per l'actuació policial no ha estat reeixida". No aclaria si aquesta acció tenia o no a veure amb l'intent de mostrar el partit amb uns projectors a l'exterior del camp, que no va

Un llançament de pilotes va fer aturar el partit durant uns minuts

funcionar. Per tant, es qüestionava si havia fallat de manera èpica. I s'autoresponia: "El Tsunami no ho creu. Un cop més, la gent no ha fallat i continua tenint clar que això continua mentre no hi hagi autodeterminació, drets i llibertat." En qualsevol cas, el suport popular, si bé va ser notable, no va ser excepcional.

Abans d'arribar al moment culminant del partit, però, hi va haver una llarga jornada d'especulacions sobre quin seria el sentit de les accions del Tsunami Democràtic i també de preparatius dels Mossos d'Esquadra per garantir una arribada fluida al Camp Nou, a uns escassos 600 metres de distància,

La mobilització popular al Camp Nou va ser notable. Al costat, l'acció reivindicativa i els aldarulls posteriors ■ JOSEP LOSADA / ACN / EFE

No va ser absoluta, ja que, com estava previst, el Barça, el Madrid i l'equip arbitral es van concentrar al migdia a l'hotel Sofia. Mai abans havien compartit espai abans d'un matx, però en aquesta ocasió es va accedir en atenció a les recomanacions dels Mossos d'Esquadra per garantir una arribada fluida al Camp Nou, a uns escassos 600 metres de distància,

en cas que hi hagués una concentració massiva que mirés d'impedir-ho.

El Tsunami Democràtic mai havia indicat que aquest fos un dels objectius i ningú no va impedir l'arribada dels protagonistes al camp. Ho van fer a l'hora prevista, però no en l'ordre que s'havia anunciat. Els primers d'arribar van ser els àrbitres, després ho va fer el Barça i l'úl-

tim va ser el Madrid, en un autocar blanc sense logotips però que no va passar inadvertit, ja que el recorregut estava tallat al trànsit i circulava per un carril amb tanques per mantenir a ratlla els manifestants.

De fet, inicialment la concentració del Tsunami Democràtic no va ser especialment massiva. La cita era a les quatre de la tarda

però a aquella hora era molt més gran l'atenció mediàtica i l'expectació social que no pas l'activitat sobre el terreny. Centenars de persones es van anar concentrant als quatre punts indicats pels organitzadors. Hi havia dubtes sobre si l'acció que es preveia era el llançament massiu de pilotes inflables al terreny de joc, com havia especulat algun mitjà,

L'APUNT

La classe mitjana

Mayte Piulachs

L'acord entre el govern de JxCat i ERC amb els comuns d'enfilar els pressupostos del 2020 amb una reforma fiscal, que inclou els principals impostos (IRPF i successions) i també un nou impost verd que gravarà l'impacte mediambiental d'empreses energètiques i de telefòniques, ha creat un debat agre en part de la societat catalana. Hi ha qui ha indicat que la classe

mitjana, de la qual ens creiem bona part dels assalariats retallats, és la que cobra 90.000 euros a l'any. Una xifra insultant per a la majoria, especialment per als qui no arriben a final de mes i no poden pagar els rebuts del gas i la llum. És feina de tots que aquestes companyies amb grans beneficis assumeixin la quota 60-40% que ara els proposa el govern i les entitats.

El Tsunami

Les xifres

9

detencions van fer els Mossos d'Esquadra al voltant del Camp Nou pels aldarulls durant el partit.

46

ferits van requerir l'atenció del Sistema d'Emergències Mèdiques, sis dels quals van ser traslladats a l'hospital.

però cap concreció. L'afluència de manifestants va anar creixent progressivament, però encara lluny dels 25.000 voluntaris que, segons el Tsunami Democràtic, havien confirmat la seva assistència mitjançant l'app. Passades les cinc de la tarda, la Guàrdia Urbana quantificava en uns 5.000 els con-

centrats.

centrat de les accions planejades es van començar a aclarir ben entrada la tarda. Primer, amb l'anunci del repartiment de 100.000 cartells amb el missatge *Spain, sit and talk!* i el text "Drets, llibertat, autodeterminació". Les consignes dels organitzadors eren que el públic assistent al partit pogués fer un mosaic amb la reivindicació política just

quan acabés de sonar l'himne del Futbol Club Barcelona i fins a l'inici del partit. A l'exterior del Camp Nou també se'n van repartir, tot i que de manera menys massiva i de procedència no determinada, màscares amb la cara de Leo Messi. Tot plegat, però, encara havia de passar el filtre exhaustiu dels controls de seguretat establerts pel Barça a tots els

accessos al camp. Els agents de seguretat privada tenien indicacions clares de requisar totes les màscares adduint que la llei de l'esport obliga a poder identificar totes les persones que hi ha a l'estadi. Efectivament, la llei impedeix entrar als camps amb la cara coberta, però no amb la màscara a la mà, com es va comprovar temps enrere quan al Ber-

nabé els socis van entrar amb la de Cristiano Ronaldo.

En alguns controls, els agents també van requisar els cartells amb la reivindicació de diàleg del Tsunami. Davant les queixes de la plataforma independentista, el club va negar que hi hagués cap mena d'indicació en aquest sentit i ho va atribuir a la manca de comunicació del dispositiu, que es va haver de reforçar de manera notable. Si en un partit normal hi sol haver uns 800 vigilants privats contractats pel club, ahir n'eren uns 2.000.

Els controls van ser tan exhaustius que alguns dels vigilants fins i tot demanaven als aficionats que desemboliquessin els entrepans per veure'n l'in-

Els vigilants van requisar cartells i van vigilar l'interior dels entrepans

terior. Tot plegat va comportar llargues cues per accedir a les grades, però com que el club havia advertit de la necessitat d'anar amb prou temps al camp aquest es va omplir progressivament i era pràcticament ple quan va sonar l'himne del Barça i es va desplegar el mosaic organitzat pel club. Sense cap missatge producte del màrqueting, el blau i el grana acolorien els gols i al lateral es recreava una gran senyera i s'hi van desplegar dues grans pancartes amb els lemes "#SpainSitAndTalk" i "Freedom".

Després del mosaic oficial, una gran majoria dels gairebé 100.000 espectadors van desplegar també

els cartells del Tsunami Democràtic, en una acció que va ser visible per la transmissió oficial del partit, però que difícilment podia ser entesa pels espectadors d'altres països si no ho explicaven els comentaristes.

Iniciat el joc sense incidents, els membres de seguretat probablement van contenir l'alè poc abans del minut 17:14, quan tradicionalment el Camp Nou reclama a crits la independència. Arribat el moment, però, no hi va haver res d'especial. L'únic fet remarcable va arribar coincidint amb el primer canvi, en el minut 55 de joc. Unes desenes d'espectadors van iniciar una pluja de pilotes grogues amb el mateix lema reivindicatiu, que va obligar a aturar el joc durant un parell de minuts, fins que els agents de seguretat les van retirar.

Mentrestant, a l'exterior de l'estadi, el Tsunami Democràtic va fallar en el seu intent de mostrar el partit als aficionats projectant-ne la imatge televisiva a les façanes d'edificis de la zona. En paral·lel, els ànims entre els manifestants, grups altres que voltaven per la zona i la policia es van acabar d'escalforar i van començar les càrregues policials. També es van muntar diferents barricades a la travessera de les Corts i s'hi van encendre diversos focs.

Els antiavalots van efectuar diverses càrregues a tocar del Camp Nou, de manera que els coordinadors del dispositiu de seguretat van decidir que es tanquessin les sortides més properes a aquella zona. Els aldarulls es van escampar per la zona i van registrar almenys 46 ferits lleus i nou detinguts pels Mossos. ■

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

“Sisplau, vinc de Perpinyà”

DESCONCERT • La gent mobilitzada a l'exterior de l'estadi no va acabar d'entendre el sentit de la convocatòria del Tsunami **INCIDENTS** • El vespre es va acabar amb càrregues policials i barricades de contenidors cremant

Jordi Panyella
BARCELONA

Als voltants de l'estadi del Camp Nou, hores abans del partit, ningú entenia què passava ni ningú sabia exactament què havia de passar. I com que de fet no passava res d'extraordinari van començar a passar coses sorprenents, inclús grotesques. Per exemple, faltaven pocs minuts per a les vuit del vespre, hora prevista per a l'inici del matx, i un grup de vehicles de gamma alta, s'apilonaven a la plaça Pius XII atrapats per una cadeneta humana que un grup no superior a deu persones feien per impedir el pas dels cotxes al pàrquing del Camp Nou.

Els propietaris de Jaguars, Mercedes, Audis i altres cotxes per l'estil, es desesperaven veient com l'inici del partit s'acostava i no es movien de lloc. Acostumats com estan a arribar al

camp en l'últim sospir i pujar des del pàrquing a la localitat amb ascensor, ahir ningú va calcular que la convocatòria del Tsunami potser els esgarraria els plans. Un dels conductors, veient que la cosa no s'arreglava, va decidir sortir del cotxe per iniciar un diàleg amb els manifestants amb l'objectiu que depossessin la seva actitud.

“Sisplau, soc de Perpinyà, i he vingut per xiular els del Madrid”, els deia l'home amb un inconfusible i impecable accent rossellonès. “Nosaltres som aquí per la independència”, li va respondre una noia que posava cara de no tenir el més mínim interès pel joc de la pilota. El culer de Perpinyà argumentava que a la Catalunya del Nord se simpatitza amb la causa independentista dels catalans del sud, intentant trobar una escaleta de comprensió entre els manifestants, que es mantenien fermes en l'encadenament.

Quasi al mateix temps, a les portes d'accés a l'estadi, les cues de persones amb l'entrada a la mà eren monumentals. El club, d'acord amb els Mossos d'Esquadra, va ordenar uns filtres d'escorcoll com poques vegades es recorden, i el pas dels aficionats era lent, molt lent, i les esperes eren inacabables, i els nervis a flor de pell en un dia en què als aficionats els agrada gaudir a la grada de l'avantmatx. Res tenia a veure el Tsunami amb aquestes cues perquè el ritme lent del filtre venia motivat per les directrius donades pel mateix club.

Des de fora el perímetre, la gent que hi havia concentrada pel Tsunami, mirant el seu mòbil, esperant una indicació que no arribava per concretar l'acció de protesta que els havia dut fins allí, s'acostaven a la tanca i alguns increpaven els guardes de seguretat. Aquests tenien la missió d'escorcollar un a

Ciudadans
concentrats
ahir tallant la
Diagonal ■
ORIOI DURAN

un els aficionats i enviar a la brossa unes caretes de Leo Messi que s'havien repartit a l'exterior i també, en alguns controls, pancartes de color blau que el Tsunami havia repartit amb el lema *Spain, sit and talk*. Com que no hi havia res a fer, que no fes estar-se allí palplantat, la contemplació dels escorcolls i

la increpació als guardes de seguretat es va convertir en una de les distraccions de la gent mobilitzada.

Els més compromesos van fer cap als voltants de l'estadi a les quatre de la tarda. A aquesta hora el Tsunami havia convocat la gent, però el cert és que en aquell moment eren uns pocs

LA CRÒNICA

L'independentisme hi torna

En Cesc Estanyol va ser un dels primers a arribar a un dels punts marcats pel Tsunami Democràtic per fer la concentració: la travessera de les Corts cantonada Elisabeth Eldenbenz, el carreró que toca al Camp Nou i que la policia va tallar ja a les tres de la tarda. Estanyol no va voler agafar l'autocar amb què anaven els seus veïns d'Alella perquè volia marxar abans, cap a quarts de set, per poder arribar a casa i veure el partit a la tele. Havia baixat amb cotxe fins a la parada de metro de Mundet i d'allà havia agafat la L3. Com ell, molts seguidors del Barça van intentar compaginar la concentració i veure el partit (un Barça-Madrid té

més poder de seducció del que, segurament, havia previst el Tsunami Democràtic). A les quatre en punt, l'hora de la convocatòria, no hi havia tanta gent com alguns es pensaven i alguns creien que acabaria sense tenir seguiment. La Montse i en Xavi Boronat, de Tiana, per exemple, que són dels que no se'n perden ni una (“hem anat a tot: a l'aeroport a peu, a la Jonquera...”), enviaven missatges a la família perquè anessin a la concentració en sortir de treballar. “Pateixo que no hi hagi prou gent”, deia la Montse. Però no, de gent n'hi va haver, i molta, però és veritat que s'havia fet tanta publicitat, que se n'esperava molta més. També és veritat que hi ha-

via quatre punts de trobada, i la força va quedar repartida. Hi havia gent de totes les edats exhibint els cartells fets per a l'ocasió, els que hi duien escrit *Sit and talk* de color blau turquesa.

Els Escamots Catalans Motards, independentistes aficionats a les motos que van a totes les convocatòries i en alguna ocasió han col·laborat amb l'ANC en, per exemple, tasques de seguretat, també hi eren des de primera hora. Un dels motards, en Toni Tarmayo, es deixava fotografiar amb les seves botes camperes amb el dibuix de l'estelada. “Les faig jo, aquestes botes, i les venc”, explicava. Anava amb pantalons curts perquè les botes es veiessin més

i, en fi, era tot un espectacle.

Un altre dels concentrats que tothom fotografiava era en Francesc Payàs, que anava disfressat de Pare Noel i mostrava una gran fotografia que s'havia fet fa uns

Abans de la mitja part la policia va carregar contra la gent que no feia res. Com sempre.

anys amb en Jordi Turull. “Ens la vam fer al restaurant El Trull de Granollers”, explicava. Ell va ser una de les persones que va entrevejar una televisió de Mèxic que havia anat a cobrir l'acte. “Els he

explicat la situació de Catalunya, la dels nostres presos, i que des de Madrid diuen que nosaltres som violents i tot això és mentida”, va dir. Al seu costat un amic seu, en Joan Carles Belda, havia vingut a la convocatòria des de València. “Des del 2012 que vinc a totes les manifestacions que puc i a totes les diades”, va explicar. Va admetre que acostuma a venir sol perquè al seu entorn no hi ha gaires independentistes.

La tarda va anar passant tranquil·la però a l'espera que el Tsunami “fes alguna cosa”. El tema és que tothom esperava. I ningú sabia què. Finalment, una hora i mitja abans del partit, els concentrats es van barrejar amb els afi-

centenars que, quan en van ser uns quants més, van decidir prendre la iniciativa pel seu compte, a falta d'indicacions concretes a través de l'aplicació del Tsunami, i van optar per tallar l'avinguda Diagonal, a l'altura de la mateixa plaça Pius XII. Com que els Mossos s'havien desplaçat a la zona impedit l'accés per l'avinguda Joan XXIII cap a l'estadi,

la gent va optar per ocupar la Diagonal, on, de seguida, s'hi va organitzar un tap monumental. Vehicles atrapats al lateral van haver d'escapar-se'n circulant un tros per damunt del parterre i les vies del tramvia, en una operació tan singular com arriscada, perquè molts d'ells relliscaven en rodar per damunt la gespa.

El cordó dels Mossos havia advertit que no obriria el pas fins a les sis de la tarda, quan els jugadors del Barça i el Madrid ja estiguessin a l'estadi, i així va ser. Aleshores, els pocs milers de persones que s'havien concentrat davant l'hotel Princesa Sofia van optar per baixar en manifestació fins davant de l'estadi encapçalades per unes grans lletres de color groc on es llegia la paraula *Freedom*. Va semblar en aquell moment que havia de passar alguna cosa, però no va passar res més que aquest mínim desplaçament de gent fins a davant del camp, que units als seguidors que anaven a veure el partit, van conformar una marxa en moviment que fins i tot va semblar una manifestació important.

Poc abans de les vuit, des de l'aplicació independentista es va donar les ordres de concentrar efectius a la travessera de les Corts, on es va anunciar que es projectaria el partit. Aleshores potser hi havia unes 10.000 persones a l'exterior de l'estadi. Ningú no va projectar res, els bars es van omplir de gent que volia veure el partit, i alguns dels que es van quedar al carrer, potser per avorriment, potser per matar el cuc de l'espera, van optar per increpar els Mossos d'Esquadra. Tot plegat va acabar amb escenes de càrregues, barricades de foc, corredisses i detencions.

Això del Tsunami —que com a moviment es proclama pacifista— és una onada gegantina moguda per la força energètica que desprèn un terratrèmol. Com que ahir no n'hi va haver cap, de terratrèmol, i el partit tampoc va ajudar, potser per això en comptes de l'aigua va acabar prenent protagonisme un altre cop el foc i fum de contenidors en flames al mig del carrer. ■

Mireia Rourera

cionats que tenien entrada per anar a veure el partit, molts igualment independentistes i que duïen les seves pancartes i les famoses carotes del Messi que els van requisar. Entre els qui tenien entrada hi havia moltíssims estrangers que amb el mòbil alçat ho gravaven tot, conscients que estaven vivint un moment històric i que ells hi eren.

Quan el Tsunami Democràtic va fer una crida perquè tothom anés a Travessera per veure el partit en una pantalla gegant, la gent es va quedar com a mitges, com si esperessin alguna cosa més. Finalment el projector no funcionava i els aficionats (és a dir, tothom) van haver d'escoltar el partit amb transistors i mòbils. Abans de la mitja part els agents de la policia van començar a carregar. Per sorpresa, com si algú hagués fet alguna cosa, quan ningú havia fet res. Com sempre. ■

Una manifestant amb el cartell repartit pel Tsunami Democràtic ■ ORIOL DURAN

AGENDA D'ESPECTACLES

DIVENDRES, 20 DE DESEMBRE

MÚSICA 22h - Nico Roig en concert
Cicle 66 Butaques
Patronat de la Catequística
lacate.cat
Ronda Rector Arolas, 4
Figueres

DISSABTE, 21 DE DESEMBRE

CINEMA 12h - Junior Beat / Cineclub
Cicle de curts infantils
Centre Parroquial de Sant Vicenç de Sarrià
centredesarria.entitatsbcn.net
Carrer del Pare Miquel de Sarrià, 8
Barcelona

TEATRE 21h - Un conte de Nadal
De Charles Dickens
Germandat de Sant Isidre i Santa Llúcia
salasantallucia.es.tl
Raval Robuster, 34
Reus

MÚSICA 21h - Paco Ibáñez en concert
Cloenda del 150è Aniversari de l'Aliança del Poblenou
Casino l'Aliança de Poblenou
casinoalianca.cat
Rambla de Poblenou, 42
Barcelona

DIUMENGE, 22 DE DESEMBRE

EXPOSICIÓ 18:30h - Exposició sobre Feliu Formosa
Traductor, poeta i home de teatre
Amics de les Arts i Joventuts Musicals
amicsdelesarts-jimm.cat
Carrer de Sant Pere, 46 / Carrer del Teatre, 2
Terrassa

MÚSICA 19h - Concert de Nadal: Meritxell Gené
Cicle de concerts Nostrades
Ateneu Popular de La Fuliola
ateneupopular.cat
Av. Catalunya, 64
La Fuliola

MÉS ESPECTACLES I VENDA D'ENTRADES:
XTAC.ATENEUS.CAT
ATENEUS.CAT

Federació d'Ateneus de Catalunya

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

LES REACCIONS

“La gent s’expressarà amb llibertat, de manera tranquil·la, i gaudirem d’un gran partit”

QUIM TORRA

President de la Generalitat

“La protesta deu causar els mateixos problemes que les manifestacions unionistes a la plaça Sant Jaume o a Urquinaona”

MIQUEL BUCH

Conseller d’Interior

“Avui podem fer arribar el conflicte català a 600 milions de persones, no deixarem passar l’oportunitat”

SERGI SABRIÀ

President d’ERC al Parlament

“Amb el Tsunami exigint el Regne d’Espanya ‘Sit & talk’ pels nostres drets i llibertats i l’autodeterminació”

MARTA MADRENAS

Alcaldeessa de Girona (JxCat)

“Érem allà, quietes, amb calma i serenitat, i de sobte les furgonetes, a tota marxa i els agents sortint com folls a caçar”

DOLORS SABATER

Exalcaldeessa de Badalona

“[Al president Torra] Avui vol posar-se el vestit de president o el de CDR? Esculli, perquè tot no pot ser”

LORENA ROLDÁN

Presidenta de Cs al Parlament

“Avui ha guanyat la policia. Endavant i gràcies, Tsunami Democràtic”

EDUARD VOLTAS

Editor

“Ha sortit bé per al Barcelona, el Real Madrid i el futbol. S’ha vist un bon partit i crec que podem estar contents”

ZINEDINE ZIDANE

Entrenador del Real Madrid

“[A Buch] O fa la seva feina o continua sent un ostatge del Tsunami, incapaç de garantir l’ordre i la seguretat”

ALEJANDRO FERNÁNDEZ

Diputat del PP al Parlament

“Altre cop els radicals separatistes taquen la imatge de Catalunya amb les seves barricades i la seva violència”

INÉS ARRIMADAS

Portaveu de Cs al Congrés

Manifestants protestant al voltant del Camp Nou abans de l’inici del partit reivindicant un diàleg amb el govern espanyol que inclogui l’autodeterminació ■ ORIOL DURAN

“Érem a la travessera de les Corts i l’entrada dels Mossos ha estat criminal i totalment injustificada”

NATÀLIA SÀNCHEZ

Diputada de la CUP

“Que els voltants del Camp Nou estiguin militaritzats per una concentració prodrets humans és per fer-sho mirar, eh?”

MIREIA BOYA

Exdiputada de la CUP

“Tant de bo l’única porra que vegem avui al voltant del Camp Nou sigui la que és sinònim d’aposta”

RISTO MEJIDE

Presentador de televisió

“500.000 catalans convocats pel Tsunami Democràtic col·lapsen la Via Làctia”

JOSEP RAMON BOSCH

Expresident de Societat Civil Catalana

“És preocupant el que es permet. Una plataforma investigada anuncia el boicot. Que es retiri i s’investigui”

JOSEP BOU

Regidor del PP a Barcelona

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Els aldarulls, fora del Camp Nou

Mentre s'estava disputant el partit entre el Barça i el Real Madrid, van produir-se enfrontaments entre manifes-

tants i els Mossos d'Esquadra a l'entorn del Camp Nou. Aldarulls, corredisses i barricades de foc van ser el preludi de

les càrregues policials. Els Mossos van disparar projectils de foam per dispersar un grup de manifestants que

llançaven llaunes, ampolles i pirotècnia a la línia policial i que van acabar arrossegant contenidors fins a la Travesse-

ra de les Corts. La policia va demanar al públic que marxés del Camp Nou per les sortides nord. El SEM va realitzar una

vintena d'atencions a persones ferides de poca consideració i els Mossos van detenir almenys nou persones. ■

#BACHENDANSA

Espectacle de cloenda de Cervera Capital de la Cultura Catalana 2019

Jove Companyia de l'escola de Dansa Montse Esteve
Montse Esteve, *coreògrafa*

Orquestra de Cambra de la Catalunya Interior
Jordi Castellà, *director*

Marc Castellà, *clavicèmbal*
Miriam Cortada, *flauta travessera*
Norbert Llorca, *violí*
Núria Serés, *violoncel*

DISSABTE
21 DE DESEMBRE DE 2019

Gran Teatre de la Passió de Cervera | 20 h

Entrada gratuïta

Les entrades es poden recollir del 16 al 20 de desembre, de 19 h a 21 h, a les taquilles del Gran Teatre de la Passió de Cervera

Organitzadors:

Patrocinadors:

Col·laboradors:

Col·laborador principal de #Bachendansa:

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Torra vol posar fil a l'agulla altre cop a l'autodeterminació

■ Anuncia que convocarà els partits després de festes en virtut del seu “acord nacional” ■ ERC veu bé la iniciativa

Torra, ahir durant la sessió de control al Parlament ■ T.A. / EFE

Tres acords anul·lats pel TC

Després d'haver-les suspès fa unes setmanes, el TC va anul·lar finalment ahir tres resolucions del ple sobre la Catalunya real del juliol i de política general del setembre que reprovaven el rei i defensaven el dret a l'autodeterminació. A més, avisa de nou els presidents Torra i Torrent, que ahir ja va exigir “menys censura”.

Òscar Palau
BARCELONA

El president Quim Torra convocarà grups parlamentaris i entitats sobiranistes “passades les festes” per veure “si és possible” posar fil a l'agulla en el “camí cap a l'exercici de l'autodeterminació”. “Tenim un acord nacional per exercir l'autodeterminació en el termini més breu possible”, recordava ahir en la sessió de control al Parlament, a preguntes del diputat de la CUP Carles Riera, que va acusar el govern de donar una resposta institucional “immoral” i contribuir al “tancament per dalt” a la ruptura democràtica iniciada l'1-O. “El conflicte polític a Catalunya no es resol amb un nou Estatut ni amb més competències; és un conflicte de sobirania”, responia Torra, que brandava també els treballs en marxa del debat constituent per tenir una primera proposta de text a l'abril. El president va explicar que en la conversa telefònica amb Pedro Sánchez dimarts li va fer saber que els eixos de l'acció de govern tenen com a objectiu l'autodeterminació, l'amnistia i la fi de la repressió, i se sorprendia que no li plantejés cap contraproposta. “Continuo sense saber la posició de l'Estat espanyol, quina proposta posarà sobre la taula si hi ha una taula de negociació”, lamentava.

Des d'ERC, la portaveu, Marta Vilalta, rebia amb bons ulls la proposta de Torra, i recordava que el seu “no és cap anunci nou”, ja que els grups independentistes ja van aprovar una proposta de resolució conjunta en què es conjuraven per “traçar un camí conjunt”, i un “acord nacional” pot ser una bona via. “Cal tirar endavant iniciatives per construir unitat estratègica”, conclouia. ■

ÉS IMPORTANT
ARRIBAR RÀPID.

PERÒ MÉS
IMPORTANT ÉS
NO DEIXAR
NINGÚ ENRERE.

renfe
avlo

Alta velocitat per a tots

f t i | renfe.com | 912 320 320

178740-12218640